

Raad voor Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 217 609 van 27 februari 2019
in de zaak RvV 210 587 / VIII

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 april 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 november 2015 en dient op 26 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 juli 2017 en 2 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van etnische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 24 april 1996 in het dorp Zaiwalat, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U ging tot uw vertrek uit Afghanistan naar school, u zat in de 10e graad. Een paar maand voor uw vertrek, werd u leerkracht in de 1e en 2e graad voor meisjes. Uw woonde bij uw moeder, vader, 1 broer en 1 zus. Uw vader stierf enkele dagen voor u uit Afghanistan vertrok.

Begin Hamal van 1394 (21 maart 2015) kon u via een vriend van uw vader, die voor een Zweedse organisatie werkte die scholen maakte, een job bemachtigen als leerkracht voor meisjes in de eerste graad. Omdat meisjes niet toegelaten waren in de reguliere school van Zaiwalat, gingen de lessen door in een hoek van de eerste verdieping van de moskee.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (dus omstreeks einde juli 2015) kwamen de taliban langs in uw klas. Ze zeiden dat u moest stoppen met les te geven aan meisjes. U belde naar uw vader die in Kaboel werkte en hij vertelde u dat u moest verder doen met les geven.

Enkele dagen later kwamen de taliban voor een tweede keer naar de moskee. U was les aan het geven. Ze vroegen u of ze hun wapens mochten verstoppen in de gastenruimte van de moskee. Indien u ze kwijt zou raken, zou u er zelf voor verantwoordelijk zijn. U belde opnieuw uw vader. Hij liet weten dat u uw school moest sluiten omdat u verantwoordelijk zou zijn indien de wapens zouden verdwijnen.

Misschien 16 of 17 dagen later was uw vader thuis. Hij kwam thuis van de moskee toen de taliban een aanval probeerde uit te voeren tegen de checkpost van de arbaki die 7 minuten verder was. Uw vader vroeg hen wat ze deden en zei dat er onschuldige mensen waren. Ze schoten uw vader neer en begonnen op de checkpost te schieten. De volgende ochtend, op 1 sunbula 1394 (23 augustus 2015), na het gevecht tussen de checkpost en de taliban stierf uw vader van bloedverlies.

Diezelfde dag nog kwam de politie naar uw huis en ondervroegen ze u. U werd meegenomen naar hun basis waar u opnieuw ondervraagd werd. U was zo boos op de taliban dat u alle namen vertelde van de verschillende talibanleden die u kende. Nadat de dorpsouderen en uw schooldirecteur naar het hoofdkwartier kwamen om hun garant te stellen voor uw onschuld, werd u vrij gelaten.

Op de begrafenis van uw vader werd u boos en begon u te roepen dat u de mensen van de taliban zou vermoorden. De taliban kwamen dit te weten. Ze kwamen ook te weten dat u alle namen had gezegd aan de politie. Ze gingen naar de moskee en vroegen aan de mollah waar u was. Ze zeiden dat ze naar u op zoek waren en dat ze u zouden vermoorden. U besloot te vluchten.

U organiseerde zelf uw vlucht en op 28 augustus 2015 vertrok u uit Afghanistan. U kwam toe in België op 8 november 2015. Op 26 november 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uw vader zijn taskara, een werkkaart van uw vader, 6 foto's van uw werk, een attest van uw school stellende dat u op 1 sunbula 1394 werd gearresteerd door het leger en daarna problemen kreeg met tegenstanders van de overheid, een document van uw werk en uw rapport van de 9e graad.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, u kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral slaagt u er niet in om het aannemelijk te maken dat u wel degelijk les gaf aan meisjes in de moskee in uw dorp. Er zijn immers tegenstrijdigheden in uw verklaringen en uw documenten.

Zo gaf u tijdens de twee interviews op het CGVS twee verschillende opsommingen van de vakken die u gaf aan de meisjes. Tijdens het eerste interview zegt u dat de volgende vakken gaf: Pashtou, tolaniz (cultuur), maharat (tekenen), zewand adab (levensopvoeding), hisab (wiskunde) en koran (CGVS 03/07/2017, pp.8-9). Tijdens het tweede interview geeft u echter de volgende opsomming: Pashtou, Koran, wiskunde, vaardigheden (maharat), etiek van leven (zewand adab) en sport (CGVS 02/08/2017, pp.9-10). Er is geen vermelding van tolaniz en in de plaats vermeldde u het vak sport. Bij de confrontatie hiermee zei u dat u maar voor 1 maand tolaniz gaf en daarna de verantwoordelijke voor de school zei dat u in de plaats sport moest geven. Toen de PO u vroeg waarom u dit niet zei in het eerste interview, antwoordde u dat de PO het u niet had gevraagd (CGVS 02/08/2017, p.9. In het eerste interview zien we echter duidelijk dat de PO de volgende vraag stelde: "Welke lessen gaf je?" (CGVS 03/07/2017, p.8). Uw verklaring voor deze aanpassing van de lessen die u gaf, is bijgevolg niet geldig.

Verder zijn er ook enige tegenstrijdigheden tussen uw verhaal en de documenten die u neerlegde. Tegenstrijdigheden die u zelf ook erkende tijdens het tweede interview. U legde namelijk een document neer dat zou bewijzen welke lessen u precies gaf in Afghanistan. Na een vertaling van het document waren er echter verschillende tegenstrijdigheden duidelijk.

Zo heeft het document dat u als bewijs neerlegt op geen enkele wijze betrekking op het geven van een aantal vakken aan meisjes uit de eerste graad. Het document, van het Afghaanse ministerie van opvoeding, gaat over het geven van alfabetiseringslessen in het kader van het ELA-project (Enhancement of Literacy in Afghanistan). Dit project is specifiek gericht op het verhogen van de geletterdheid, rekenkunde en beroepsvaardigheden van de volwassen bevolking van Afghanistan. Er is hier dus geen sprake van het geven van onderricht aan jonge meisjes. Het document betreft trouwens slechts twee lessen tijdens de voormiddag op 12/6/1393 (3 september 2014) en de namiddag op 12/5/1394 (3 augustus 2015), specifiek aan volwassen mannen. Deze informatie heeft geen enkele betrekking op uw verklaringen over uw job waarbij u zei dat u vanaf begin hamal 1394 (rond 21 maart 2015) 5 maanden, elke namiddag in de week behalve op vrijdag, les hebt gegeven aan jonge meisjes. Nochtans is het net dat wat volgens u door het document wordt aangetoond (CGVS 03/07/2017, p.17-19).

Nadat u tijdens uw tweede interview met deze elementen werd geconfronteerd, ging u akkoord dat er inderdaad fouten staan op dit document. U zei dat u dit document ook maar één keer vluchtig had gelezen en dat u niet wist dat er fouten op stonden. U suggereert dat de verantwoordelijke waar uw moeder het document was gaan halen misschien de data had veranderd om zelf een deel van het loon te kunnen opstrijken of dat er misschien fouten werden gemaakt doordat het document met de hand werd geschreven (CGVS 02/08/2017, pp.10-12). Uw verklaringen hieromtrent zijn niet voldoende. Er mag worden verwacht dat u terdege op de hoogte bent van de inhoud van de stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas. Het feit dat u dit document helemaal niet correct kan duiden, terwijl u het neerlegt ter ondersteuning van uw werk als leraar, valt trouwens op zich moeilijk te rijmen met uw bewering leraar te zijn geweest. Immers u zou dan hebben begrepen dat het over een ander soort lesopdracht ging. De vaststelling dat het nummer van uw taskara op het document staat waarvan uw de inhoud niet kent, impliceert ook dat ofwel uw taskara ofwel het document frauduleus is dan wel dat beide documenten frauduleus zijn. Tot slot mag redelijkerwijs worden verwacht dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan een correcte bevestiging zou hebben kunnen krijgen van uw werk voor de Zweedse organisatie indien u werkelijk voor hen een opdracht zou hebben uitgevoerd.

Ook de foto's die u neerlegde kunnen niet overtuigen. Het loutere feit dat u bent afgebeeld op deze foto's volstaat niet als bewijs van uw beroep. Op de foto's bent u duidelijk te zien in een ruimte met een krijtbord, een boek in uw handen en jonge meisjes op de grond. Het is onduidelijk of het hier om een moskeeschool dan wel een reguliere school gaat. De foto's zijn ook duidelijk een momentopname, zij werden blijkens de kledij en de positie van de aanwezigen en blijkens de informatie op het bord op één enkel moment genomen. De foto's kunnen dus enkel bewijzen dat u op één bepaald moment in een klasje voor meisjes aanwezig was. Het feit dat u niet de reguliere lesgever was blijkt verder uit uw gebrekkige kennis van het aanwezige didactisch materiaal. Links van u hangt een poster aan de muur die duidelijk het verschil toont tussen "groter dan" en "kleiner dan". Tijdens het eerste interview werd u gevraagd wat er op die poster staat. U antwoordde dat u het niet wist omdat u er niet echt op gelet had, dat het iets te maken had met het menselijke lichaam en dat er Latijns schrift op stond. Indien u 5 maand les had gegeven, dan had u moeten weten wat er ophing in uw klasruimte, zeker daar u zelf zei

dat wiskunde één van de vakken was die u gaf. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het eerste interview. U antwoordde dat die poster maar 20 dagen voor u weg ging, werd opgehangen in uw klas (CGVS 03/07/2017, p.17). U zegt echter ook dat u de titel wel begreep maar de betekenis van de poster niet. Het zou iets te maken hebben met een vak dat wetenschap heet, trouwens ook een vak waar u nog niets over had vermeld, en dat er iemand kwam om het uit te leggen maar dat jullie er beiden niets van begrepen (CGVS 03/07/2017, p.17). Tijdens het tweede interview kunt u dan echter wel perfect zeggen wat er op die poster staat en ontkent u wat u tijdens het eerste interview had gezegd over deze poster. U ontkent ook dat er iemand was langsgesproken om u uit te leggen wat er op de poster staat (CGVS 02/08/2017, p.10). Moest u werkelijk verschillende maanden leraar geweest zijn in het op de foto's afgebeelde klasje zou u in eerste instantie geen inconsistente verklaringen hierrond afleggen maar zou u normaal gezien geweten hebben welk didactisch materiaal u ter beschikking had.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u leraar was van een meisjesklas in uw lokale moskee. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u daarvoor zou hebben ontvangen van de taliban en evenmin aan uw wedervaren met de taliban die uw klas betraden om wapens te verbergen..

Uw verklaringen betreffende de bedreigingen door de Taliban en het opslaan van hun wapens zijn op zich trouwens ook aangetast door inconsistenties en een lage plausibiliteit.

Zo komt het weinig plausibel over dat uw vader u na een rechtstreekse bedreiging door de Taliban omdat u les gaf aan meisjes, zou aanraden u daar niets van aan te trekken maar gewoon uw werk verder te doen en al evenmin dat u dat effectief zou doen (CGVS 03/07/2017). Men kan zich moeilijk voorstellen dat jullie niet zouden weten wat de gevolgen hiervan konden zijn. Daarbij moet worden rekening gehouden met het feit dat u zou hebben lesgegeven in een lokale moskee waar de taliban blijkbaar vrijelijk binnen en buiten wandelden en niet in een grote school in een districtscentrum waar minstens overdag enige bescherming aanwezig is.

Ook komt het gedrag van de taliban merkwaardig incoherent over. U werd eerst door de taliban streng aangesproken zodat u zou stoppen met les geven. Enkele dagen later kwamen ze terug terwijl u les aan het geven was. Ze vroegen aan u of u een sleutel had van een ruimte in de moskee waar ze hun wapens konden verstoppert. Ze zeiden niets meer over de les die u op dat moment aan het geven was (CGVS 02/08/2017, pp.14-16). Dat terwijl ze enkele dagen daarvoor u streng vroegen om te stoppen met les te geven..

Daarnaast is het ook vreemd dat de taliban telkens met u praten over dingen die plaatsvinden in de moskee. Zo werd er contact met u opgenomen in verband met zowel de lessen die u gaf in de moskee als de wapens die ze wilden verstoppert in de moskee (CGVS 02/08/2017, pp.14-16). Het is vreemd dat de taliban hiervoor geen contact opnam met de mollah zelf. U zegt zelf dat de mollah verantwoordelijk was voor alles wat er gebeurde in de moskee (CGVS 02/08/2017, p.14). Waarom namen ze dan geen contact op met de mollah om te zeggen dat er geen lessen meer mochten doorgaan in de moskee of met de vraag of ze de wapens mochten verstoppert? Dit is zelfs exact wat ze doen wanneer ze met de mollah praten terwijl ze op zoek zijn naar u (CGVS 02/08/2017, p.19).

Tot slot bent u inconsistent over de chronologie van de gebeurtenissen waar u eerst verklaarde dat de taliban de dag na hun eerste bedreiging terugkwamen om wapens te verbergen (CGVS 03/07/2017, p.19) waar u later verklaart dat zij slechts enkele dagen, zelfs een week of anderhalve week later, de tweede keer kwamen. Hiermee geconfronteerd zei u dat u ook de eerste keer had gezegd dat u het niet exact wist (CGVS 02/08/2017, p.15). Uw uitleg volstaat niet. Waar men zich kan voorstellen dat iemand vergeet hoeveel dagen exact er tussen twee gebeurtenissen waren is "de volgende dag" een expliciete tijdsaanduiding die erop wijst dat men zich wel exact herinnert wanneer iets gebeurde. Mocht deze gebeurtenis echt hebben plaats gevonden zou u een maand na het voorgaande gehoor niet vergeten zijn dat het de volgende dag was, eerder dan enkele dagen tot anderhalve week later.

Ook betreffende de aanval van de Taliban op het checkpoint waarbij uw vader zou zijn omgekomen zijn uw verklaringen alles behalve overtuigend.

Zo is de aard van de aanval van de taliban op de checkpost, zoals u die schetst, nogal onwaarschijnlijk. U verklaart dat uw huis op ongeveer 6-7 minuten stappen van de checkpost ligt met ongeveer 5 of 6 stukken land ertussen. Uw huis was het eerste in de straat en daar had de taliban post gevat om de checkpost te beschieten. U zegt zelf dat het gevecht het eerste anderhalf uur enorm intens was en

daarna sporadisch werd geschoten tot in de ochtend, daarna vluchtten de taliban en dan kwamen de ordediensten naar uw huis (CGVS 02/08/2017, p.17). Uit uw verklaringen komt naar voor dat de taliban zich op een relatief grote afstand van het doelwit bevonden en dat ze zowel door de plaats van hun positie als door de lange duur van de interactie gemakkelijk te lokaliseren waren. Ze waren dus zeer kwetsbaar. Op die afstand hadden ze sowieso minder kans om hun doelwitten te raken en waren ze ook vatbaar voor omsingeling van buitenaf. In de duisternis zou hun situatie nog precairder zijn. In elk geval lijkt de schade die de taliban op die manier kon toebrengen aan de controlepost niet in verhouding tot het risico.

Verder komt het ook niet aannemelijk over dat de taliban u na de begrafenis van uw vader kwam zoeken omdat mensen hen zouden gezegd hebben dat u hun namen had vermeld bij de politie en op de begrafenis van uw vader zelf (CGVS 03/07/2017, p.21). U zegt eerst zelf dat de Taliban gemaskerd rondlopen zodat men ze niet kan herkennen. De namen die u aan de politie gaf waren echter de namen van Talibancommandanten die algemeen gekend waren en zelfs in de moskeeën kwamen prediken (CGVS 02/08/2017, pp.13-14). Men kan zich moeilijk voorstellen dat zulke namen dan ook niet reeds door de inlichtingendiensten zouden gekend zijn of dat de Taliban zouden denken dat het door u is dat deze namen bekend zijn geworden.

Daarnaast zou de taliban u komen zoeken zijn in de moskee omdat u de namen van hun leiders had verraden (CGVS 02/08/2017, p.19). Dit terwijl ze wisten waar u woonde aangezien ze wisten wie uw vader was en waar hij woonde (CGVS 02/08/2017, p.18). Waarom kwamen de taliban gewoon niet naar uw huis als ze u echt te pakken wilden krijgen? U geeft het volgende als uitleg: "In Afghanistan, wanneer een familielid sterft, komen mensen voor hun blijf van medeleven te tonen. Misschien kwamen ze niet voor die reden" (CGVS 02/08/2017, p.19). U zegt dus dat de personen die uw vader hebben vermoord, u niet bij u thuis zouden komen zoeken uit respect voor de mensen die hun medeleven komen tonen aan uw familie. Waarom zou de taliban eerst uw vader zonder enige schroom neerschieten om vervolgens het rouwproces van uw familie te respecteren?

Gezien uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast door de geloofwaardigheidsbevindingen betreffende uw beroep en uw problemen in de moskee en door de vaststelling dat u frauduleuze bewijsstukken heeft neergelegde, gezien de geloofwaardigheidsproblemen met uw verklaringen inzake de aanval op de checkpost en de dood van uw vader en gezien het ontbreken van enig materieel bewijsstuk van deze laatste gebeurtenissen, kunnen ook deze niet aannemelijk bevonden worden. Er wordt geen geloof gehecht aan de dood van uw vader in het kader van een aanval van de taliban.

De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde, veranderen hier niets aan. Uw taskara, uw rapport, uw vader zijn taskara en uw vader zijn werkkaart ondersteunen hoogstens uw identiteit en de identiteit en functie van uw vader en hebben geen bewijskracht voor de rest van uw verhaal. Daarnaast legde u ook een attest van uw school neer. In dit attest wordt zonder enig verder detail bevestigd dat u op 1 sunbula 1394 werd gearresteerd door het leger, dat u na tussenkomst van de school werd vrijgelaten en dat u later problemen kreeg met tegenstanders van de overheid en de school verliet. Het gaat hier verder over een uitgeprint document zonder enige hoofding, met een onleesbare stempel en zonder een naamsvermelding van de ondertekenaar. Het attest heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. In onze actuele en onafhankelijke landeninformatie staat dat de bewijskracht van Afghaanse documenten laag is (zie administratief dossier) omwille van de circulatie van vele frauduleuze documenten. Dit geldt des te meer als het over onofficiële documenten gaat aangezien deze niet op hun authenticiteit kunnen gecontroleerd worden en door iedereen kunnen gemaakt worden. De geloofwaardigheid van dit document kan dan ook enkel in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen beoordeeld worden. Aangezien uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk werd beschadigd kan bijgevolg de ingediende brief niet als authentiek gezien worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"

doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een functie heeft als inspecteur bij het Ministerie van Handel in Kabul. Hij verbleef ook meestal in Kabul als hij niet ergens in het land op inspectie was (CGVS 02/08/2017, p.12). Aangezien de dood van uw vader niet geloofwaardig is, kan worden aangenomen dat uw vader deze job nog steeds doet en u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. U heeft namelijk een sociaal netwerk en kan financieel ondersteund worden door uw vader.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Verzoeker vreest de taliban omwille van zijn tewerkstelling in een school. Hij werd twee maal door hen bedreigd. De vader van verzoeker werd eveneens vermoord. De bestreden beslissing is gebaseerd op tegenstrijdigheden die voornamelijk over details in het vluchtverhaal gaan.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden; 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben; 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 26 november 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerder haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Beroep als leerkracht

Verweerder haalt in de bestreden beslissing onterecht aan dat ze geen geloof hecht aan het beroep van verzoeker.

Verzoeker benadrukt wel degelijk les gegeven te hebben aan meisjes in de moskee in zijn dorp. Er ontstond enige verwarring tussen de twee interviews. Verzoeker begreep in het eerste interview dat er werd gevraagd naar de klassen die hij gaf waar een boek voor nodig was. In het tweede interview begreep hij de vraag als welke lessen er effectief door hem gegeven werden. Het vak Tolaniz had echter geen boek en verzoeker gaf dit vak ook maar voor één maand. Dat dit detail door verweerder wordt gebruikt om geen enkel geloof te hechten aan het beroep van verzoeker gaat te veel te ver.

Verzoeker haalt overigens aan dat er in het neergelegde document hoogstwaarschijnlijk fouten slopen bij het opstellen ervan. Dit werd door verzoeker reeds in het tweede interview benadrukt.

"Ik zei dat ik in Afghanistan dit document niet heb gezien. Ik zei dat ik documenten kreeg maar ik wist niet dat er fouten op stonden. Het is niet mijn fout, wat echt was, vertelde ik u. In Afghanistan schrijven ze de documenten met de hand en pen en misschien maken ze fouten, bijvoorbeeld verteld ik over de foute schrijfwijze van mijn naam op mijn taskara. Ik ging opnieuw naar hen en vertelde dat mijn naam verkeerd was geschreven. Ze verbeterden het." (Administratief dossier van verweerder, tweede verhoor van verzoeker op 2 augustus 2017, p.11 – p. 12, verzoeker zet vet)

Verder wil verzoeker benadrukken dat hij niet veel kennis had over de poster op de foto door het feit dat deze door iemand anders werd opgehangen zo'n 20 dagen voor zijn vertrek.

"U heeft 5 maand les gegeven en u zegt dat u niet lette op de poster die opging in uw lokaal? Dat brachten ze later, 20 dagen of zo voor ik weg ging." (administratief dossier van verweerder, eerste verhoor van verzoeker op 3 juli 2017, p. 17)

- Bedreiging Taliban

Verweerster benadrukt in de bestreden beslissing onterecht dat ze de bedreiging van de Taliban ten opzichte van verzoeker uiterst merkwaardig vindt.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het interview. Zijn vader maande verzoeker eerst aan om door te werken, maar na de tweede komst van de Taliban en de opdracht om de wapens te verbergen werd de ongerustheid te groot. Aangezien de vader van verzoeker niet meer in leven is, kan er niet meer gevraagd worden naar de reden van zijn reactie. Dat verweerster met een blote bewering het gedrag van de vader van verzoeker gebruikt als een ongeloofwaardigheid, lijkt uiterst vreemd, aangezien zij geen kennis heeft over het familieleven en de cultuur waar verzoeker en onder andere zijn vader zich in bevinden.

"U nam contact op met jouw vader? Ja. Waar was hij? Mijn vader was op zijn werk. In Kabul? Ja Kabul. Wat zei hij? Hij vertelde mij om verder te doen. (...) Je nam opnieuw contact op met jouw vader? Ja. Waar was hij dan? Ook op zijn werk. Wat zei hij? Hij vroeg mij om de school te stoppen en niet meer te gaan." (Administratief dossier van verweerster, tweede verhoor van verzoeker op 2 augustus 2017, p. 15-17, verzoeker zet vet)

Verzoeker benadrukt dat het tweede bezoek van de Taliban ongeveer een week of anderhalve week later was. Dit vermeldde hij ook in het interview bij verweerster.

"Ik weet niet de exacte datum. Ze kwamen een week of anderhalve week daarna. Ze lieten hun wapens bij mij." (Administratief dossier van verweerster, eerste verhoor van verzoeker op 3 juli 2017, p. 15)

- Dood vader

Verweerster haalt in de bestreden beslissing onterecht aan dat de verklaring over de aanval van de Taliban op het checkpoint niet overtuigend is.

Verzoeker wil benadrukken dat in zijn verklaring waarschijnlijk een fout in de vertaling sloop. Zo verklaarde hij wel degelijk dat de Taliban het gevecht opende en enkele schoten losten, daarna zijn ze echter gevlucht. Het checkpoint bleef wel nog de hele nacht in de richting van het huis van verzoeker schieten, maar de Taliban was toen reeds verdwenen.

Na de dood van de vader van verzoeker kwam de algemene veiligheidsgrens politie langs. Verzoeker werd toen meegenomen voor verdere ondervraging. Toen gaf verzoeker de naam van de commandant op en verwees hij ook naar zijn groepering. Verder kwam verzoeker te weten dat de Taliban langskwam in de moskee aangezien de imaan hem deze informatie gaf. Verzoeker blijft bij zijn verklaring dat wanneer er een rouwproces aan de gang is er enorm veel mensen langskomen aan het huis van de overledene. Er kwamen dus enorm veel mensen naar zijn huis, waaronder ook een heleboel vrouwen. Het is bijgevolg logisch dat de Taliban verzoeker kwam zoeken in de moskee.

Verder is het uiterst merkwaardig dat verweerster een intern vluchtalternatief vindt in Kabul. Verzoeker gaat hier niet mee akkoord. Verweerster besluit dat de vader van verzoeker in Kabul werkt en dat verzoeker er dus een stabiel leven kan uitbouwen. Echter is verzoeker zelf nog nooit in Kabul geweest en zijn vader is reeds overleden. Het is dan ook volkomen onbegrijpelijk waarom verzoeker een intern vluchtalternatief vindt in de stad Kabul. Dit argument wordt verder uiteengezet in het derde middel.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.I.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt in Afghanistan vervolgd door de Taliban.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging" (Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen" (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen."

En

"Samenvatting middel:

Verweerder houdt in bestreden beslissing onvoldoende rekening met het specifieke profiel van verzoeker als jongeman "of potential fighting age". Dit profiel leidt ertoe dat hij wordt geïdendeerd door de Taliban om hen te vervoegen.

Het is opvallend dat verweerder in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

(...)

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op onvoldoende wijze gemotiveerd.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

En

"Verweerder houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de effectieve plaats van herkomst van verzoeker, namelijk het dorp Zaiwalat in de provincie Maidan Wardak. Verweerder beweert dat verzoeker een intern vluchtalternatief zou hebben in Kabul, echter wordt dit gebaseerd op het werk van de vader. Diezelfde vader werd vermoord door de Taliban. Verweerder legt dit feit naast zich neer. De veiligheidssituatie van de bovengenoemde plaatsen wordt in dit middel uitgebreid toegelicht.

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een international of binnenlands gewapend conflict."

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is afkomstig uit het dorp Zaiwalat, district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerder heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker wil benadrukken dat het in zijn regio van afkomst extreem gevaarlijk is. Er doen zich voortdurend conflicten voor tussen de overheid, Taliban en opstandelingen. Men kent daarbij geen genade voor de burgers.

-Toepasbaarheid Intern vluchtalternatief

Verder is het uiterst merkwaardig dat verweerster een intern vluchtalternatief vindt in Kabul.

Art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, herhaalt dat voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

De beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief dient geval per geval te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voren komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"l'analyse du caractère raisonnable: Au vu de la situation prévalant dans le pays concerné, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face à de trop grandes difficultés ? Si tel n'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'établisse dans cette zone." (Stuk 15, UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5, verzoeker zet vet).

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

De vader van verzoeker oefende een functie uit bij het Ministerie van Handel te Kabul en hij verbleef vaak te Kabul. Echter houdt verweerster geen enkele rekening met het feit dat de vader van verzoeker vermoord werd door de Taliban. Het is wel héél kort door de bocht om op zo'n ongefundeerde wijze een vluchtalternatief aan te reiken. Nergens werd er door verweerster rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Verzoeker ging ook nooit naar Kabul.

"Ging u nooit op bezoek bij hem in Kaboel? Nee, ik ging niet naar Kaboel. Hoe komt het? Ik moest niet naar daar gaan, waarom zou ik naar daar gaan. Om jouw vader te bezoeken ofzo. Nee, ik was ook verantwoordelijk om voor de familie te zorgen en voor de landen." (Administratief dossier van verweerster, tweede verhoor van verzoeker op 2 augustus 2017, p. 12-13, verzoeker zet vet).

Om aan te tonen dat er voor verzoeker onder geen enkel beding een terugkeer mogelijk is naar Afghanistan wordt hieronder de veiligheidssituatie gekaderd voor geheel Afghanistan, voor Kabul en voor Maidan Wardak. Dit aan de hand van objectieve informatie.

- Algemene veiligheidssituatie Afghanistan

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan" van 19 april 2016:

(...)

(stuk 5, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 19 juni 2017, blijkt een stijging van het geweld in geheel Afghanistan:

(...)

(stuk 6 "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 augustus 2017 te consulteren op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Het geweld neemt op dit moment zodanig grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

(...)

Stuk 8, United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58ec8a7fa.html>)

"In the first nine months of 2016, UNAMA documented 8,397 conflict-related civilian casualties (2,562 deaths and 5,835 injured). Pro-government forces – including Afghan national security forces, the Afghan local police, pro-government armed groups, and international military forces – were responsible for almost 23%, according to UNAMA"

(Stuk 3, The State of the world's human rights", Amnesty International Report 2016/2017, geraadpleegd op 12 juli 2017, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/reportafghanistan/>, verzoeker zet vet)

- Veiligheidssituatie Kabul

De provincie Kabul, kent in 2017 het hoogste aantal burgerslachtoffers van alle provincies:

"Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces. Anti-Government Elements caused 62 per cent of civilian casualties – 1,353 civilian casualties (447 dead and 906 injured), reflecting a five per cent increase compared to the same period in 2016. Anti-Government Elements continued to target civilians intentionally and deploy indiscriminate tactics in areas with a civilian presence – in clear violation of their obligations under international humanitarian law. UNAMA documented attacks targeting civilian government employees, tribal elders, Muslim Shi'a mosques, humanitarian de-miners, NGO workers and civilians perceived to be government supporters. [...]" (Stuk 6, General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network", 3 augustus 2017, te consulteren op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

"Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection 65 HUMAN RIGHTS WATCH Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300. On July 23, multiple suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers." (Stuk 4, World Report: 2017, Human Rights Watch, te consulteren op <https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/afghanistan>, verzoeker zet vet).

"Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces." (Stuk 10, UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data, UNAMA, 27 april 2017, te consulteren op <https://unama.unmissions.org/unama-first-quarter-2017-civilian-casualty-data>, verzoeker zet vet)

"A woman and child were killed today when a rocket struck their house in Kabul, already traumatised by a series of deadly attacks, officials said, as civilians continue paying a high price in the Afghan conflict. At least one more child was also injured in the blast, interior ministry spokesman Najib Danish said, adding that all victims were members of the same family.

He said two rockets had been launched from an unknown location in Kabul this morning. "One hit a residential house causing casualties, the second hit a cesspool, with no casualties," he said. "Police teams have been deployed looking for possible location and perpetrators of the attack." There was no immediate claim of responsibility from insurgents over the incident, but Kabul is regularly hit by rockets, often at night, adding to the disproportionate price civilians are paying in the drawn-out Taliban insurgency. A UN report earlier this year showed that Kabul province had the highest number of casualties in the first three months of 2017 thanks to multiple attacks in the capital." (Stuk 11, Kabul rocket kills woman and child", The New Indian Express, 5 juli 2017, te consulteren op <http://www.newindianexpress.com/world/2017/jul/05/kabul-rocket-kills-woman-and-child-1624672.html>, verzoeker zet vet)

"In de provincie Kaboel zijn, naast die in de hoofdstad, vooral in het oosten veel incidenten geweest." (Stuk 14, Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, november 2016, p. 33, te consulteren op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeenambtsbericht-afghanistan>, verzoeker zet vet)

- Veiligheidssituatie Maidan Wardak

In de provincie Maidan Wardak is er nog steeds sprake van een gewapend conflict. Het district waar verzoeker vandaan komt, namelijk Jalrez, wordt zelfs gekenmerkt door de meeste veiligheidsincidenten. Dit wordt bevestigd door het EASO Country of Origin Information Report over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Dit werd laatst geüpdatet in november 2016.

(...)

(Stuk 9, European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, november 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/584ec81e4.html>, verzoeker zet vet)

- Terugkeer naar Afghanistan

Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghansen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de

gewapende groeperingen. Men is namelijk in de onmogelijkheid om zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

(...)

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 85, te consulteren via <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers 'of concern', but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance." (stuk 7: UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge", 9 juni 2013, p. 30, te consulteren via <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

- Humanitaire situatie Afghanistan

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt:

"Het aantal binnenlands ontheemden (Internally Displaced Persons -IDPs) is de afgelopen drie jaar meer dan verdubbeld tot meer dan 1.2 miljoen IDP's. De onveiligheid in het land, versnippering van het conflict, toenamen van de Taliban en andere AGE's (waaronder IS), gecombineerd met een uitzichtloze economische situatie, droogte en diverse natuurrampen zijn hier de belangrijkste oorzaken van." (Stuk 14, Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, november 2016, p. 91, te consulteren op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/15/algemeenambtsbericht-afghanistan>, verzoeker zet vet)

"Humanitarian partners gave the families some blankets and one food ration for a month, but after that their only livelihood became begging in the streets of the city. The children were not accepted in the local school, because the parents could not afford stationary or books. 'We had no status in the community and that meant that our children would remain poor and illiterate,' she says. Drinking water came from open canals running past the site, there were no latrines and children were getting diarrhoea and dysentery. 'We grandmothers tried to take care of the sick girls and boys, but it was very hard to keep them alive,' 'They forced us to give them food, housing and money. We could not fetch water from the water points anymore, as they did not let anyone outside, especially us women.' she says. 'One of my grandsons got sick and we had no money for medication. We buried him somewhere near the city,' she recalls, weeping." (Stuk 13, Humanitarian Bulletin: Afghanistan", OCHA, 1 – 31 mei 2017, te consulteren op https://www.humanitarianresponse.info/system/files/documents/files/afghanistan_monthly_humanitarian_bulletin_may_2017.pdf, verzoeker zet vet)

"Afghanistan is facing a complex humanitarian crisis, stemming from the many challenges that have confronted Afghanistan over the past four decades." (Stuk 12, Afghanistan's Forgotten Humanitarian Crisis", The Diplomat, 9 juni 2016, te consulteren op <http://thediplomat.com/2016/06/afghanistans-forgotten-humanitarian-crisis/>, verzoeker zet vet)

De interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerder verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker. Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Zaiwalat gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en haar land en regio van herkomst te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat zij ongeveer vijf maanden voor haar vertrek aan de slag ging als leraar van een klas meisjes in de eerste graad. Omdat meisjes niet toegelaten waren in de reguliere school van Zaiwalat, zouden de lessen zijn doorgegaan in een lokaal op de eerste verdieping van de lokale moskee. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar een maand à anderhalve maand voor haar vertrek aanspraken toen zij de moskee in de namiddag verliet en haar op strenge toon vroegen te stoppen met les te geven aan de meisjes. De verzoekende partij zou daarop haar vader, die in Kaboel werkte, hebben gebeld en deze zou haar gezegd hebben zich er niets van aan te trekken en verder te doen. Enkele dagen later zouden de taliban naar de moskee gekomen zijn toen de verzoekende partij er les aan het geven was. Zij zouden de verzoekende partij toen gezegd hebben dat zij voor hen wapens diende te verstopten in de gastenruimte van de moskee. Daarop zou de verzoekende partij opnieuw haar vader hebben gecontacteerd en deze keer zou hij haar aangeraden hebben de school te sluiten omdat zij verantwoordelijk zou zijn indien de wapens zouden verdwijnen. Misschien zestien of zeventien dagen later zouden de taliban van op een plek naast verzoekers huis een aanval hebben willen uitvoeren op een wat verder gelegen controlepost van de *arbaki*. Verzoekers vader, die toen thuis was, zou daar kritiek op hebben geuit en daarom door de taliban zijn neergeschoten. De aanval op de controlepost zou daarop zijn doorgegaan en tot de ochtend hebben geduurd. Verzoekers vader zou die ochtend aan zijn verwondingen overleden zijn. De verzoekende partij verklaart dat zij dezelfde dag nog door de autoriteiten werd opgepakt en ondervraagd omtrent de aanval. Zij zou de politie de namen hebben gegeven van de verschillende talibancommandanten die zij kende. Daarop zouden de dorpsouderen en de schooldirecteur zijn gekomen en zich garant hebben gesteld voor verzoekers onschuld. Na haar vrijlating zou de verzoekende partij naar de begrafenis van haar vader zijn gegaan en daar publiekelijk hebben verklaard dat zij zich op de taliban wou wreken. Volgens de verzoekende partij kwamen de taliban dit te weten, alsook dat de verzoekende partij namen van talibanleiders had genoemd bij de politie, en vroegen zij de *mullah* van de moskee twee dagen na de dood van haar vader waar de verzoekende partij zich bevond. Zij zouden ermee hebben gedreigd de

verzoekende partij te vermoorden indien zij haar zouden vinden. Daarop zou de verzoekende partij besloten hebben te vluchten.

De Raad hecht geen geloof aan de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven, omwille van hiernavolgende redenen.

Vooreerst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij actief geweest is als leerkracht van een groep meisjes in de moskee van haar dorp. Er kunnen immers enkele opvallende tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de stukken die de verzoekende partij neerlegt ter staving van haar activiteiten als leerkracht en de verklaringen die zij daarover tijdens haar gehoren heeft afgelegd.

Met betrekking tot het document dat moet aantonen welke lessen de verzoekende partij gegeven heeft, kon in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende worden vastgesteld en overwogen:

"Zo heeft het document dat u als bewijs neerlegt op geen enkele wijze betrekking op het geven van een aantal vakken aan meisjes uit de eerste graad. Het document, van het Afghaanse ministerie van opvoeding, gaat over het geven van alfabetiseringslessen in het kader van het ELA-project (Enhancement of Literacy in Afghanistan). Dit project is specifiek gericht op het verhogen van de geletterdheid, rekenkunde en beroepsvaardigheden van de volwassen bevolking van Afghanistan. Er is hier dus geen sprake van het geven van onderricht aan jonge meisjes. Het document betreft trouwens slechts twee lessen tijdens de voormiddag op 12/6/1393 (...) en de namiddag op 12/5/1394 (...), specifiek aan volwassen mannen. Deze informatie heeft geen enkele betrekking op uw verklaringen over uw job waarbij u zei dat u vanaf begin hamal 1394 (...) 5 maanden, elke namiddag in de week behalve op vrijdag, les hebt gegeven aan jonge meisjes. Nochtans is het net dat wat volgens u door het document wordt aangetoond (CGVS 03/07/2017, p.17-19).

Nadat u tijdens uw tweede interview met deze elementen werd geconfronteerd, ging u akkoord dat er inderdaad fouten staan op dit document. U zei dat u dit document ook maar één keer vluchtig had gelezen en dat u niet wist dat er fouten op stonden. U suggereert dat de verantwoordelijke waar uw moeder het document was gaan halen misschien de data had veranderd om zelf een deel van het loon te kunnen opstrijken of dat er misschien fouten werden gemaakt doordat het document met de hand werd geschreven (CGVS 02/08/2017, pp.10-12). Uw verklaringen hieromtrent zijn niet voldoende. Er mag worden verwacht dat u terdege op de hoogte bent van de inhoud van de stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas. Het feit dat u dit document helemaal niet correct kan duiden, terwijl u het neerlegt ter ondersteuning van uw werk als leraar, valt trouwens op zich moeilijk te rijmen met uw bewering leraar te zijn geweest. Immers u zou dan hebben begrepen dat het over een ander soort lesopdracht ging. De vaststelling dat het nummer van uw taskara op het document staat waarvan uw de inhoud niet kent, impliceert ook dat ofwel uw taskara ofwel het document frauduleus is dan wel dat beide documenten frauduleus zijn. Tot slot mag redelijkerwijs worden verwacht dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan een correcte bevestiging zou hebben kunnen krijgen van uw werk voor de Zweedse organisatie indien u werkelijk voor hen een opdracht zou hebben uitgevoerd."

De verzoekende partij voert dienaangaande slechts aan dat zij in haar tweede gehoor heeft benadrukt dat er in voormeld document hoogstwaarschijnlijk fouten geslopen zijn bij het opstellen ervan. Dit doet evenwel niets af aan de redelijke verwachting dat de verzoekende partij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die zij neerlegt ter ondersteuning van haar relaas, temeer daar zij geletterd is. De hypothese dat er "fouten geslopen zijn" in een document betreffende verzoekers activiteiten als leerkracht is, gelet op de vaststelling dat de in het document vermelde lesinhoud en doelpubliek in het geheel niet stroken met verzoekers verklaringen, niet aannemelijk.

Ook de door de verzoekende partij voorgelegde foto's kunnen haar bewering gedurende een vijftal maanden les te hebben gegeven aan een klas meisjes niet aantonen, zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"(...) Op de foto's bent u duidelijk te zien in een ruimte met een krijtbord, een boek in uw handen en jonge meisjes op de grond. Het is onduidelijk of het hier om een moskeeschool dan wel een reguliere school gaat. De foto's zijn ook duidelijk een momentopname, zij werden blijkens de kledij en de positie van de aanwezigen en blijkens de informatie op het bord op één enkel moment genomen. De foto's kunnen dus enkel bewijzen dat u op één bepaald moment in een klasje voor meisjes aanwezig was. Het feit dat u niet de reguliere lesgever was blijkt verder uit uw gebrekkige kennis van het aanwezige didactisch materiaal. Links van u hangt een poster aan de muur die duidelijk het verschil toont tussen "groter dan" en "kleiner dan". Tijdens het eerste interview werd u gevraagd wat er op die

poster staat. U antwoordde dat u het niet wist omdat u er niet echt op gelet had, dat het iets te maken had met het menselijke lichaam en dat er Lalijs schrift op stond. Indien u 5 maand les had gegeven, dan had u moeten weten wat er ophing in uw klasruimte, zeker daar u zelf zei dat wiskunde één van de vakken was die u gaf. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het eerste interview. U antwoordde dat die poster maar 20 dagen voor u weg ging, werd opgehangen in uw klas (CGVS 03/07/2017, p.17). U zegt echter ook dat u de titel wel begreep maar de betekenis van de poster niet. Het zou iets te maken hebben met een vak dat wetenschap heet, trouwens ook een vak waar u nog niets over had vermeld, en dat er iemand kwam om het uit te leggen maar dat jullie er beiden niets van begrepen (CGVS 03/07/2017, p.17). Tijdens het tweede interview kunt u dan echter wel perfect zeggen wat er op die poster staat en ontkent u wat u tijdens het eerste interview had gezegd over deze poster. U ontkent ook dat er iemand was langsgekomen om u uit te leggen wat er op de poster staat (CGVS 02/08/2017, p.10). Moest u werkelijk verschillende maanden leraar geweest zijn in het op de foto's afgebeelde klasje zou u in eerste instantie geen inconsistente verklaringen hierrond afleggen maar zou u normaal gezien geweten hebben welk didactisch materiaal u ter beschikking had."

Met het verweer dat zij niet veel kennis had omtrent de poster op de foto's omdat deze zo'n twintig dagen voor haar vertrek door iemand anders zou zijn opgehangen gaat de verzoekende partij voorbij aan de pertinente vaststelling dat haar verklaringen omtrent de poster niet consistent zijn.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de verschillende vakken die zij aan de meisjes zou hebben gegeven. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt vastgesteld:

"(...) Tijdens het eerste interview zegt u dat de volgende vakken gaf: Pashtou, tolaniz (cultuur), maharat (tekenen), zewand adab (levensopvoeding), hisab (wiskunde) en koran (CGVS 03/07/2017, pp.8-9). Tijdens het tweede interview geeft u echter de volgende opsomming: Pashtou, Koran, wiskunde, vaardigheden (maharat), etiek van leven (zewand adab) en sport (CGVS 02/08/2017, pp.9-10). Er is geen vermelding van tolaniz en in de plaats vermeldde u het vak sport. Bij de confrontatie hiermee zei u dat u maar voor 1 maand tolaniz gaf en daarna de verantwoordelijke voor de school zei dat u in de plaats sport moest geven. Toen de PO u vroeg waarom u dit niet zei in het eerste interview, antwoordde u dat de PO het u niet had gevraagd (CGVS 02/08/2017, p.9. In het eerste interview zien we echter duidelijk dat de PO de volgende vraag stelde: "Welke lessen gaf je?" (CGVS 03/07/2017, p.8). Uw verklaring voor deze aanpassing van de lessen die u gaf, is bijgevolg niet geldig."

Het verweer als zou de verwerende partij tijdens het eerste gehoor begrepen hebben dat haar gevraagd werd naar de lessen waar geen boek voor nodig was, vindt geen steun in het gehoorverslag. De verzoekende partij werd tijdens haar eerste gehoor gevraagd "Welke lessen gaf je?" en de verzoekende partij antwoordde hierop in eerste instantie "Pashtoun, de naam van het boek was Tolanz" (stuk 5B, gehoorverslag 03.07.2017, p. 8). Dat er volgens deze verklaringen bij het vak 'tolanz' klaarblijkelijk een boek aan te pas kwam, haalt verzoekers verweer onderuit.

In de mate dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt actief te zijn geweest als leraar van een meisjesklas in de lokale moskee, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zij hierdoor volgens haar verklaringen met de taliban zou hebben gekend.

Aan deze problemen wordt bijkomend afbreuk gedaan door meerdere incoherenties en inconsistenties in verzoekers verklaringen. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoekers vader de verzoekende partij, na een rechtstreekse bedreiging door de taliban, het advies geeft zich daar niets van aan te trekken en haar werk verder te zetten en dat de verzoekende partij dat ook effectief doet. Nergens uit blijkt dat de verzoekende partij of haar vader zich niet bewust konden zijn van de mogelijke gevolgen van deze ongehoorzaamheid. Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen kennis te hebben van het familieleven en de cultuur van de verzoekende partij en haar vader, licht zij niet toe in welke zin deze elementen het risicovolle gedrag van de verzoekende partij en haar vader verklaren of verschonen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de gebeurtenissen. Waar de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat de taliban de dag na hun eerste bedreiging terugkwamen om wapens te verbergen, verklaarde zij tijdens haar tweede gehoor dat zij niet meer exact wist wanneer de taliban terugkwamen, maar dat het enkele dagen later, zelfs een week of anderhalve week later was (stuk 5B, gehoorverslag 03.07.2017, p. 19; stuk 5A, gehoorverslag 02.08.2017, p. 15). In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij slechts wat zij dienaangaande tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard, en doet zij derhalve geen afbreuk aan de vastgestelde incoherentie met haar eerdere

verklaringen. Tot slot komt ook het gedrag van de taliban incoherent over. De verzoekende partij zou immers eerst door de taliban streng aangesproken zijn opdat zij zou stoppen met het onderricht van meisjes. Echter, toen de taliban enkele dagen later terugkwamen en vroegen om voor hen wapens te verstopten, zouden zij geen enkele opmerking hebben gemaakt over het feit dat de verzoekende partij op dat moment opnieuw bezig was met les te geven aan de meisjes (stuk 5A, gehoorverslag, p. 02.08.2017, p. 14-16).

Wat betreft de aanval van de taliban op de controlepost van de arbaki waarbij de vader van de verzoekende partij zou zijn omgekomen, volgt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas als volgt in twijfel trekt:

"(...) U verklaart dat uw huis op ongeveer 6-7 minuten stappen van de checkpost ligt met ongeveer 5 of 6 stukken land ertussen. Uw huis was het eerste in de straat en daar had de taliban post gevat om de checkpost te beschieten. U zegt zelf dat het gevecht het eerste anderhalf uur enorm intens was en daarna sporadisch werd geschoten tot in de ochtend, daarna vluchtten de taliban en dan kwamen de ordediensten naar uw huis (CGVS 02/08/2017, p.17). Uit uw verklaringen komt naar voor dat de taliban zich op een relatief grote afstand van het doelwit bevonden en dat ze zowel door de plaats van hun positie als door de lange duur van de interactie gemakkelijk te lokaliseren waren. Ze waren dus zeer kwetsbaar. Op die afstand hadden ze sowieso minder kans om hun doelwitten te raken en waren ze ook vatbaar voor omsingeling van buitenaf. In de duisternis zou hun situatie nog precairder zijn. In elk geval lijkt de schade die de taliban op die manier kon toebrengen aan de controlepost niet in verhouding tot het risico."

De uitleg dat er waarschijnlijk een fout in de vertaling geslopen is en dat de verzoekende partij in werkelijkheid verklaard heeft dat de taliban reeds na enkele schoten te hebben gelost de vlucht namen en men vervolgens vanuit de controlepost nog de hele nacht in de richting van verzoekers huis bleef schieten, kan niet overtuigen. Het betreft hier een loutere verklaring *post factum*. Het houdt bovendien geen steek dat men nog een hele nacht blijft schieten op een positie die reeds lang verlaten is.

Tot slot wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op volgende onaannemelijkheden in verzoekers relaas:

"Verder komt het ook niet aannemelijk over dat de taliban u na de begrafenis van uw vader kwam zoeken omdat mensen hen zouden gezegd hebben dat u hun namen had vermeld bij de politie en op de begrafenis van uw vader zelf (CGVS 03/07/2017, p.21). U zegt eerst zelf dat de Taliban gemaskerd rondlopen zodat men ze niet kan herkennen. De namen die u aan de politie gaf waren echter de namen van Talibancommandanten die algemeen gekend waren en zelfs in de moskeeën kwamen prediken (CGVS 02/08/2017, pp.13-14). Men kan zich moeilijk voorstellen dat zulke namen dan ook niet reeds door de inlichtingendiensten zouden gekend zijn of dat de Taliban zouden denken dat het door u is dat deze namen bekend zijn geworden."

Daarnaast zou de taliban u komen zoeken zijn in de moskee omdat u de namen van hun leiders had verraden (CGVS 02/08/2017, p.19). Dit terwijl ze wisten waar u woonde aangezien ze wisten wie uw vader was en waar hij woonde (CGVS 02/08/2017, p.18). Waarom kwamen de taliban gewoon niet naar uw huis als ze u echt te pakken wilden krijgen? U geeft het volgende als uitleg: "In Afghanistan, wanneer een familielid sterft, komen mensen voor hun blijf van medeleven te tonen. Misschien kwamen ze niet voor die reden" (CGVS 02/08/2017, p.19). U zegt dus dat de personen die uw vader hebben vermoord, u niet bij u thuis zouden komen zoeken uit respect voor de mensen die hun medeleven komen tonen aan uw familie. Waarom zou de taliban eerst uw vader zonder enige schroom neerschieten om vervolgens het rouwproces van uw familie te respecteren?"

De verzoekende partij herhaalt desbetreffend slechts haar verklaringen en meent dat het logisch is dat de taliban haar kwamen zoeken in de moskee, aangezien er tijdens het rouwproces enorm veel mensen bij haar thuis langskwamen, waaronder een heleboel vrouwen. Dat de aanwezigheid van andere mensen, waaronder vrouwen, de taliban ervan zou weerhouden de verzoekende partij bij haar thuis te komen opzoeken, is gelet op de daadkracht en brutaliteit van hun handelen – de taliban zouden er immers niet voor teruggeschrokken zijn verzoekers vader neer te schieten omdat die hen verweet onschuldige burgers en kinderen in gevaar te brengen – niet aannemelijk.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten, werd hoger reeds uiteengezet waarom het document en de foto's betreffende verzoekers voorgehouden functie als leerkracht van een

klas meisjes desbetreffend bewijswaarde ontberen. Inzake de overige door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"(...) Uw taskara, uw rapport, uw vader zijn taskara en uw vader zijn werkkaart ondersteunen hoogstens uw identiteit en de identiteit en functie van uw vader en hebben geen bewijskracht voor de rest van uw verhaal. Daarnaast legde u ook een attest van uw school neer. In dit attest wordt zonder enig verder detail bevestigd dat u op 1 sunbula 1394 werd gearresteerd door het leger, dat u na tussenkomst van de school werd vrijgelaten en dat u later problemen kreeg met tegenstanders van de overheid en de school verliet. Het gaat hier verder over een uitgeprint document zonder enige hoofding, met een onleesbare stempel en zonder een naamsvermelding van de ondertekenaar. Het attest heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. In onze actuele en onafhankelijke landeninformatie staat dat de bewijskracht van Afghaanse documenten laag is (zie administratief dossier) omwille van de circulatie van vele frauduleuze documenten. Dit geldt des te meer als het over onofficiële documenten gaat aangezien deze niet op hun authenticiteit kunnen gecontroleerd worden en door iedereen kunnen gemaakt worden. De geloofwaardigheid van dit document kan dan ook enkel in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen beoordeeld worden. Aangezien uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk werd beschadigd kan bijgevolg de ingediende brief niet als authentiek gezien worden."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden door de Raad overgenomen. De verzoekende partij laat deze motieven ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. Wat betreft de door de verzoekende partij voorgelegde enveloppe, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houdt met verzoekers vluchtrelaas en louter aantoonde dat de verzoekende partij post kreeg opgestuurd vanuit Kaboel.

Middels een aanvullende nota neergelegd op 19 juli 2018 brengt de verzoekende partij een document bij waarmee zij het overlijden van haar vader door toedoen van de taliban wenst aan te tonen (stuk 16). Blijkens de bij het document gevoegde beëdigde vertaling gaat het om een verklaring van de dorpsouder, bevestigd en ondertekend door het districtshoofd van Jalrez, waarin zij bevestigen dat verzoekers vader gewelddadig om het leven is gebracht. Nog blijkens de vertaling van dit document werd om deze verklaring verzocht door de moeder van de verzoekende partij, nadat de verzoekende partij vanuit België een bewijs van het overlijden van haar vader zou hebben gevraagd. Aldus dient te worden vastgesteld dat deze verklaring een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en derhalve enige objectieve bewijswaarde ontbeert. Daarenboven dient te worden gewezen op voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De verwijzing naar verzoekers risicoprofiel van 'young man of fighting age', waaromtrent in het verzoekschrift wordt geciteerd uit richtlijnen van UNHCR, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar

en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan die voorwaarden voldoet, moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief moet nagaan of de mogelijkheid bestaat om veilig naar het veilige deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen alsook de mogelijkheid om zich daar te vestigen zonder dat de betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 10611/10, *Husseini v. Zweden*, par. 97; EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 266 en EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. Nederland*, par. 141.). Het Hof beperkt zich bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief echter niet enkel tot een analyse van de veiligheidssituatie, maar bekijkt ook de socio-economische situatie of de humanitaire leefomstandigheden waarin een persoon kan terechtkomen. Het onderzoekt met name of het 'redelijk' (*reasonable*) is voor de betrokkene om er zich te vestigen (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 97-98; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114).

Als de verwerende partij aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden is voldaan, is het aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in haar geval niet aanwezig is en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij zich elders in het land vestigt.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, provincie Kaboel, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Zaiwalat gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat hierbij zowel rekening dient gehouden te worden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

Wat betreft de veiligheid van het *in casu* voorgestelde intern vestigingsalternatief, blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (zie stuk 15, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 6 juni 2017) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in Kaboel. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De verwerende partij

geeft aan dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collatéral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.*

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, stelt de Raad op basis van voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 vast dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gekenmerkt wordt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij op de stad Kaboel betrekking heeft. Inzake de veiligheidssituatie in Kaboel dient te worden vastgesteld dat de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en de aanvullende nota's van respectievelijk 19 juli 2018 en 10 december 2018 hetzij informatie betreft die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 6 december 2018, hetzij hiermee in lijn ligt. De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Uit het EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018, waarvan een uittreksel werd gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat Kaboel over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De veiligheidssituatie is één aspect van de algemene situatie bij de beoordeling van de algemene situatie in het intern vestigingsalternatief. In het kader van de redelijkheidstoets mogen de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (tot een humanitaire noodsituatie). Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit het voormeld EASO-rapport van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan diens regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden ('*hardship*'). De beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden is daarom bepalend voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. *EASO Guidance Nota* geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. In de *EASO Guidance Note* wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Daarentegen geeft het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018 terug op eerder gedane analyses daar de situatie in Kaboel stad sterk geëvolueerd is. In de *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018 wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan

informele *settlements*. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele *settlements*. Gelet op het gegeven dat een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel desalniettemin niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in Kaboel stad. Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: "Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen." (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr 2478/001, p.89). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § §68-73).

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij motiveert dienaangaande als volgt:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een functie heeft als inspecteur bij het Ministerie van Handel in Kabul. Hij verbleef ook meestal in Kabul als hij niet ergens in het land op inspectie was (CGVS 02/08/2017, p.12). Aangezien de dood van uw vader niet geloofwaardig is, kan worden aangenomen dat uw vader deze job nog steeds doet en u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. U heeft namelijk een sociaal netwerk en kan financieel ondersteund worden door uw vader.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij *in casu* het sociaal netwerk, de financiële en materiele ondersteuning van verzoekers vader noodzakelijk achtte voor de hervestiging in Kaboel. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij in Kaboel over een sociaal en financieel netwerk beschikt gelet op de aanwezigheid van haar vader, waarvan immers niet kan worden aangenomen dat hij door toedoen van de taliban om het leven is gekomen.

Gelet op het gegeven dat UNHCR in haar *guidelines* van augustus 2018 aangeeft dat "given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city", acht de Raad het intern vestigingsalternatief *in casu* niet redelijk gelet op de actuele omstandigheden in de stad Kaboel.

De Raad leidt uit verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor af dat de vader van de verzoekende partij als controleur bij het ministerie van handel en economie werkzaam is in Kaboel en slechts om de maand à twee maanden naar huis gaat. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers vader in het kader van zijn job niet permanent in Kaboel verblijft. Hij dient te reizen naar andere provincies in Afghanistan. Indien hij in Kaboel is, verblijft hij volgens de verzoekende partij op zijn bureau (stuk 5B, gehoorverslag 03.07.2017, p. 13). Deze verklaringen worden door de verzoekende partij bevestigd tijdens haar tweede gehoor (stuk 5A, gehoorverslag 02.08.2017, p. 12). Tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij ook aangegeven tot op heden nooit in Kaboel verbleven te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers vader slechts periodiek in Kaboel verblijft, en dan nog wel op zijn werk indien hij voor zijn werk niet naar een andere provincie moet. Hieruit blijkt dat verzoekers vader klaarblijkelijk niet over een woning beschikt in Kaboel. *In casu* kan, zoals de verzoekende partij in de aanvullende nota terecht aanvoert, niet redelijkerwijze verwachten dat zij op het ministerie van Handel in Kabul (tijdelijk) verblijft. Uit de landeninformatie blijkt immers dat in Kaboel-stad gecoördineerde en complexe aanslagen gebeuren die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Indien de verzoekende partij op het ministerie van handel in Kaboel (tijdelijk) zou verblijven, dan zou zij een verhoogd risico op willekeurig geweld hebben.

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat redelijkerwijze vastgesteld kan worden dat de familie van de verzoekende partij over de financiële mogelijkheden beschikt om de verzoekende

partij bij een hervestiging in Kaboel tijdelijk te ondersteunen, zoals aangegeven in de bestreden beslissing. De stukken van het administratief dossier bieden geen zicht op de financiële situatie van de familie van de verzoekende partij. Er wordt weliswaar melding gemaakt van een boomgaard, maar in het administratief dossier wordt niet aangegeven of deze boomgaard opbrengst levert. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit te wijten is aan het gedrag van de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier kan ook niet afgeleid worden dat de vader van de verzoekende partij een hoge graad of een belangrijke functie op het ministerie van handel had. Evenmin kan *in casu* geconcludeerd worden dat de verzoekende partij over een daadwerkelijk netwerk in Kaboel beschikt die haar bij een hervestiging in Kaboel tijdelijk kan ondersteunen.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij en de andere gezinsleden gedurende de periode dat de vader van de verzoekende partij tewerkgesteld was door een werkgever uit Kaboel, zij nog steeds in het dorp Zaiwalat gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak verbleven. De verzoekende partij is weliswaar een jongeman, doch op het ogenblik dat zij Afghanistan verlaten heeft liep de verzoekende partij nog school. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij daadwerkelijke werkervaring heeft. Gelet op de uitzonderlijke situatie in de stad Kaboel, zoals beschreven door het UNHCR in haar *guidelines* van augustus 2018 en voormelde persoonlijke elementen, heeft de verwerende partij *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij zich in Kaboel-stad kan vestigen, aldaar een leven te leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan aangemerkt worden en bijgevolg aldaar over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat de verzoekende partij voldoende heeft meegewerkt om de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief naar behoren te beoordelen.

Gelet op de heersende veiligheidssituatie in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoekende partij bij gebrek aan intern vestigingsalternatief in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, volgt dat de verzoekende partij afkomstig uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak de subsidiaire bescherming krijgt op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet daar in het concrete geval van de verzoekende partij Kaboel-stad niet kan dienen als een redelijk vestigingsalternatief.

Gelet op de voorgaande vaststellingen wordt aan de verzoekende partij de subsidiaire bescherming toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

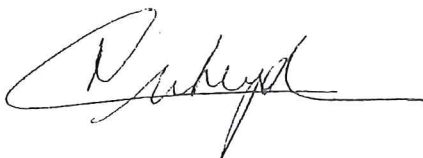
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS